

Arrest

nr. 168 579 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker vraagt op 26 september 2013 een visum lang verblijf, type D, aan in functie van gezinshereniging met zijn Cubaanse echtgenote die legaal in België verblijft.

1.2. Op 16 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot

weigering tot afgifte van een visum. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 18 december 2013 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10,§1,al 1,4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de te vervoegen “persoon een leefloon ontvangt van het OCMW van Dendermonde.

De te vervoegen persoon voldoet dan ook niet aan de in artikel 10,§2 en artikel 10,§5 van de wet van 15/12/1980 gestelde vereisten met betrekking tot de bestaansmiddelen.

Deze visumaanvraag wordt derhalve geweigerd.

De andere voorwaarden werden echter niet onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Motivatie

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10,§1,4° of 5° of art.10bis, §2, naargelang het geval van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze of (legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10,§5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing is vatbaar voor beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zoals blijkt uit de bewoording ervan.

Artikel 39/56, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet, bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht *“door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang”*.

Betreffend belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beide.

In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 waarbij de door de heer M.T.J. ingediende aanvraag tot afgifte van een visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging (type D) wordt geweigerd.

Betreffende beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens visumaanvraag in casu wordt geweigerd, met name verzoeker en niet zijn echtgenote, verzoekster.

Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de voorgehouden echtgenote van een vreemdeling aan wie een visum geweigerd werd niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan

te vechten (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). Het begrip 'hoedanigheid' of 'procesbevoegdheid' is "het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen" (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137).

Verzoekster heeft in casu niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring in te dienen nu deze beslissing niet tegen haar gericht. Gelet op het voorgaande is het beroep ingesteld door verzoekster onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het middel wordt toegelicht als volgt:

"4.1.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partijen een manifeste motiveringsfout begaat.

4.1.2.

Er kan inderdaad besloten worden dat de motivering niet wettelijk en draagkrachtig is.

Zo stelt de bestreden beslissing dat de verzoeker zich niet kan beroepen op gezinshereniging omdat er geen

bewijs voorligt van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen in hoofde van zijn partner.

Evenwel is dit comoleet in striid met de eedende reeeleevine.

a) De verzoekende partijen hebben immers een gezamenlijk kind Aaron, geboren te Dendermonde op datum van 04/06/2011.

b) Dit kind heeft de Belgische nationaliteit.

c) Conform art. 40ter Vreemdelingenwet is voor een gezinshereniging met een Belgisch kind geen inkomensvoorwaarde vereist !!

De verzoeker heeft principieel recht op gezinshereniging met zijn Belgisch kind.

4.1.3.

Inderdaad.

Volgens het art. 40ter Vreemdelingenwet is de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet vereist voor de familieleden vermeld in art. 40bis; § 2, eerste lid 4° die ouder zijn van een minderjarig Belgisch kind.

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 401ns. § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintigprocent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om ziek bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het

artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico 's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

[Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.]

(NOTA : bij arrest nr 121/2013 van 26-09-2013, heeft het Grondwettelijk Hof het artikel 40ter, tweede lid)"De Dienst Vreemdelingenzaken eist derhalve onterecht de inkomensstukken van verzoekers partner, aangezien de verzoeker op basis van zijn Belgisch kind én op basis van art. 40ter Vreemdelingenwet in ieder geval gerechtigd is op familiehereniging zonder dat aan de inkomensvoorwaarde moet voldaan zijn.

4.1.4.

Omwille van deze verkeerde toepassing van de wet dient de beslissing vernietigd te worden."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de regels van het internationaal privaatrecht, van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"4.2.1.

Er wordt door de verwerende partij niet betwist :

dat de verzoeker gehuwd is met een in België verblijfsgerechtigde onderdaan ;

dat de verzoeker een visum gezinshereniging indiende teneinde zich te vestigen met zijn kind en partner ;

dat het huwelijk erkend wordt overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht.

4.2.2.

De motivering is niet draagkrachtig te noemen.

De verwerende partij kan bij het beoordelen van de visumaanvraag niet voorbij de realiteit zijnde :

dat de verzoeker de vader is van een Belgisch kind ;

dat de verzoeker zich wenst te vestigen met zijn kind en partner in België ;

dat het huwelijk rechtsgeldig en erkend is ;

dat het huwelijk overgeschreven is in België.

De verwerende partij dient hiernaar dan ook te handelen.

Door evenwel de visum-aanvraag te weigeren holt de verwerende partij de regels van het internationaal privaatrecht uit en zorgt deze ervoor dat de verzoeker zich niet kan vestigen met zijn kind en partner.

De verwerende partij heeft dan ook geen respect voor de gezinscel vervat in art. 8 EVRM.

Dat er in casu duidelijk sprake is van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering zonder dat

werd rekening gehouden met de door verzoeker neergelegde stukken.

"Dat de Overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen;

deze motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen, draagkrachtig en deugdelijk... "

Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende)" \

4.2.3.

Dat het niet kan dat de verwerende partij aan de ene kant het huwelijk overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht erkent doch aan de andere kant stelt dat de verzoeker zich niet kan vestigen met zijn kind en partner omdat de partner over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt.”

Gelet op hun nauwe samenhang, worden beide middelen samen onderzocht en besproken.

3.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder “middel” worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, hij evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissing werden geschonden. De middelen zijn in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583). De plicht tot formeel motiveren wordt ook opgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 september 2013 een visumaanvraag indient met oog op gezinshereniging. Hij duidt op het visumformulier uitdrukkelijk aan dat de visumaanvraag wordt ingediend teneinde zijn echtgenote in België te vervoegen. Hij legt daartoe een huwelijksakte voor.

Deze echtgenote, van Cubaanse nationaliteit, verblijft legaal in België voor onbepaalde duur. De visumaanvraag wordt derhalve onderzocht in het licht van artikel 10, § 1, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet, zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven. Deze bepaling is namelijk van toepassing in deze situatie van gezinshereniging en luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...).”

Artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt een bestaansmiddelenvereiste, met name: “De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare

overheden vallen.” Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tevens bewijzen van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de gezinshereniger, in casu zijn echtgenote, voorlegt. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat bewijzen inzake de bestaansmiddelenvereiste aantonen dat de gezinshereniger een leefloon ontvangt van het OCMW van Dendermonde. Dit gegeven wordt door verzoeker niet betwist en vindt steun in het administratief dossier.

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet vermeldt: *“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Middelen uit aanvullende bijstandsstelsels zoals een leefloon worden dus niet in aanmerking genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste. Aangezien de gezinshereniger in casu enkel over een leefloon beschikt, liggen er ook geen bestaansmiddelen voor in de zin van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde kon op goede gronden besluiten dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 10, §§2 en 5 van de Vreemdelingenwet. Omdat aan één van de voorwaarden voor gezinshereniging in het kader van artikel 10 van Vreemdelingenwet niet is voldaan wordt de visumaanvraag bijgevolg geweigerd.

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven bevat op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 10 van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat niet aan de in dit artikel gestelde bestaansmiddelenvereiste is voldaan nu de gezinshereniger enkel over een leefloon beschikt. Verzoeker beschikt dus over de nodige informatie om zich tegen de bestreden beslissing met alle middelen van recht te verdedigen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verder geeft de bestreden beslissing afdoende aan om welke redenen, rekening houdend met de gegevens vermeld in de visumaanvraag en de documenten die in het kader ervan werden voorgelegd, de visumaanvraag wordt verworpen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.5. In zoverre verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betoogt dat hij een Belgisch kind heeft en dat in zulk geval artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen bestaansmiddelenvereiste vooropstelt. Volgens verzoeker worden er onterecht een inkomensvoorwaarde gesteld. De beslissing is dan ook strijdig met de geldende regelgeving.

De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij terecht opmerkt dat verzoeker niet dienstig naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan verwijzen. Nogmaals, uit de visumaanvraag blijkt duidelijk dat deze aanvraag werd ingediend teneinde zijn echtgenote in België te vervoegen. De aanvraag werd enkel gedaan in functie van zijn echtgenote, niet in functie van zijn Belgisch kind.

In het kader van een visumaanvraag met oog op gezinshereniging met een echtgenote die legaal en voor onbepaalde duur in België verblijft, was de gemachtigde ertoe gehouden toepassing te maken van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en na te gaan of is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste die daarin wordt gesteld. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een visumaanvraag indiende in functie van zijn Belgisch kind of dit voornemen kenbaar maakte.

Verzoeker stelt dat hij krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet principieel recht heeft op gezinshereniging met zijn Belgisch kind. Dit recht op gezinshereniging wordt pas geopend indien verzoeker daartoe een uitdrukkelijke aanvraag indient, quod non in casu. De aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is hier dan ook niet dienstig.

3.6. Daargelaten de vraag of de gemachtigde op de hoogte was van het bestaan van het Belgisch kind van verzoeker, kan hij in dit geval niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. De aanvraag werd uitdrukkelijk ingediend in functie van de echtgenote. Het was dan ook vanuit dit gegeven dat de visumaanvraag in het kader van artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd onderzocht.

Verzoeker meent dat de regels van het internationaal privaatrecht worden uitgehold doch maakt niet duidelijk op welke wijze deze regels door de bestreden beslissing werden geschonden. Het wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) regelt voor internationale gevallen de bevoegdheid van de Belgische rechters, de aanwijzing van het toepasselijk recht en de voorwaarden voor de uitwerking in België van buitenlandse rechterlijke beslissingen en authentieke akten in burgerlijke zaken en in handelszaken. In casu wordt het huwelijk tussen verzoeker en zijn echtgenote niet betwist, noch doet zich een probleem voor met betrekking tot de erkenning van een buitenlandse akte. Verzoeker maakt niet duidelijk op welke wijze het WIPR werd geschonden zodat een schending ervan niet kan worden weerhouden.

Wel doet zich in casu een probleem voor met betrekking tot de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden, zoals voorzien in de Vreemdelingenwet. De verblijfswetgeving is een apart rechtsdomein en regelt de voorwaarden waaronder bepaalde vreemdelingen België mogen binnenkomen en er verblijven. De Vreemdelingenwet staat in dit opzicht dan ook los van de regels in het WIPR.

Ten slotte klaagt de raadsman ter terechtzitting nog aan dat geen behoefteanalyse heeft plaatsgevonden. Naast de vaststelling dat dit een nieuw middel betreft dat in het verzoekschrift geenszins werd ontwikkeld, benadrukt de Raad dat de gemachtigde enkel gehouden is tot een behoefteanalyse wanneer de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag. In casu lagen er echter geen bestaansmiddelen voor, daar het leefloon van gezinshereniger krachtens artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking kan worden genomen (zie mutatis mutandis RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

3.7. Waar uiteindelijk verzoeker ook nog de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad er op dat, vooraleer er sprake kan zijn van een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat, verzoeker zelf ook gebruik dient te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor hem openstaan. Verzoeker zou mogelijkerwijze in aanmerking kunnen komen voor gezinshereniging in functie van zijn Belgisch kind. Deze situatie wordt geregeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en deze bepaling voorziet inderdaad niet in een bestaansmiddelenvereiste, wat het struikelblok is geweest in verzoekers visumaanvraag gezinshereniging van 16 september 2013 in functie van zijn echtgenote. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat hij hiertoe uitdrukkelijk een aanvraag heeft ingediend. Ter terechtzitting deelt de raadsman van verzoeker mee dat verzoeker nog steeds geen visumaanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgisch kind heeft ingediend, dit meer dan 2,5 jaar na het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker, vooraleer hij de Belgische overheid kan wijzen op een positieve verplichting in haren hoofde, minstens zelf eerst de stappen dient te zetten die voor hem openstaan. Gelet op het nalaten van het gebruiken van de wettelijke mogelijkheden die voor verzoeker openstaan om bescherming te krijgen van zijn gezinsleven, dient in casu te worden vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM in huidige stand van het dossier niet wordt aangetoond.

In het licht van het bovengestelde maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De middelen, in zoverre ontvankelijk, zijn niet gegrond en kunnen geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES